

دیوان قبوی

تصحیح و تحقیق

یخیل خان محمد آذری

قوولی، آق. ^{۸۴۱}	سرشناسه
دیوان قبولی / تصحیح و تحقیق: یحیی خان محمد آذری	عنوان و نام پدیدآور
تهران: انتشارات دکتر محمود افشار با همکاری سخن، ۱۴۰۱، ۶۳۰ ص.	مشخصات نشر
مجموعه انتشارات ادبی و تاریخی دکتر محمود افشار؛ ۱۱۱؛ گنجینه زبان و ادبیات فارسی دری؛ ۲۷.	مشخصات ظاهری
۹۷۸-۹۶۴-۶۰۵۳-۳۲-۸	فروش
چاپ قبلی کتاب حاضر با عنوان "دیوان قبولی هروی براساس چاپ عکسی اسماعیل حکمت از تابلان"	شایع
توسط بنیاد موقوفات دکتر محمود افشار، ۱۳۸۶ (۲۰ صن) منتشر شده است.	وضعیت فهرست نویسی
چاپ دوم.	بادداشت
کتابنامه.	بادداشت
نماء.	بادداشت
شعر فارسی -- قرن ۹ ق.	موضوع
Persian Poetry -- 15th Century	موضوع
قوولی، آق. ^{۸۴۱}	موضوع
خان محمد آذری، یحیی، ۱۳۰۶، مصحح.	شناسه افزوده
PIR ۵۷۸۷	ردیف‌بندی کنگره
۸۱/۳۳	ردیف‌بندی دیوبی
۸۹۳۱۲۴۷	شماره کتابشناسی ملی

دیوان قبولی

تصحیح و تحقیق	یحیی خان محمد آدری
گرافیست، طراح و مجری جلد	کاوه حسن بیگلو
لیتوگرافی	صدف
چاپ متن	مهرارت نو
صحافی	فرد
تبیاز	نسخه ۱۱۰۰
چاپ دوم	۱۴۰۲

انتشارات دکتر محمود افشار
خیابان ولی عصر، بالاتر از بارک وی، خیابان عارف نسب، کوی دیر سیاقی (لادن)، شماره ۶
تلفن: ۰۲۲۷۱۷۱۵
با همکاری انتشارات سخن
خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، خیابان وحید نظری، بلاک ۴۸
تلفن: ۰۶۶۹۵۳۸۰۴-۵
تلفن تماس برای تحويل کتاب در تهران و شهرستان‌ها
۰۶۶۹۵۳۸۰۴-۵

پیشگفتار

سفر شاعر به عثمانی

همان طور که در مقدمه دیوان چاپ ترکیه آمده، مولانا قبولی به روایت سروده های خود، به شهر های تبریز، حلب، باکو و شروان سفر کرده و بر سر راه خود به خاک عثمانی، یک چندینیز در شهر آماسیه، در دربار شاهزاده بازی ید اقامت گزیده، اما در هیچ جای دیوانش به روشنی نمی پویاند و انگیزه سفر خود را به سرزمین عثمانی بیان نکرده است. نویسنده مقدمه دیوان معتقد است که یگانه هدف شاعر از رفتن به آن دیار همانا راه یافتن به دربار و آشنا یابی با سلطان و امیر تووجه و عنایت او بوده است.

پیش از پرداختن به این موضوع و اظهارنظر درباره حکم‌گونگی هدف شاعر و انگیزه سفر او به عثمانی، بایسته است نگاهی کوتاه و گذرا به وضع ادبیات ایران در عصر قبولی بیندازیم و موقعیت زبان و ادب فارسی را در وطن مألوف وی بررسی کنیم. در این دوره با چهره هایی آشنا می شویم که در زمان خود به راستی از حامیان و دوستداران صدیق زبان و ادب پارسی بوده اند. اوزون حسن آق قویونلو در تبریز، الغبیگ گورکان در سمرقند و سلطان حسین باقرآ در هرات استقرار یافته و این شهرها را مرکز علمی و تختگاه خویش قرار داده بودند. این سرداران در این چند شهر علماء، دانشمندان، شعراء، نویسنده‌گان، نقاشان، نگارگران و بسیاری دیگر از این طایفه را از داخل و خارج ایران گرد آورده و به حمایت از آنان همت گمارده بودند.^۱

۱. تاریخ ادبیات در ایران، جلد چهارم، ذبیح الله صفا، ص ۱۲۴-۱۵۹.